

Taş Ocağı / hikaye

Category: Hekayalar, Kitapcy

написано kitapcy | 24 январа, 2025

Taş Ocağı / hikaye TAŞ OCAĞI

“Aha senin ismin burada Ali Amca,” dedi Muhtar Halil ve yaşlı adamın imzasını rahat atabilmesi için kağıdı masanın üstünde ona doğru çevirdi. Köy kahvesinde toplanan köylülerin her biri teker imzalarını attılar dilekçenin altına. Altmış üç imza tamamlanınca herkes sandalyelere oturdu yeniden. Muhtar Halil dilekçeyi havaya kaldırarak, “İmzalar hep tamam arkadaşlar, hemen gidip kaymakamlığa teslim edeceğim. Burada konuştuğumuz her şeyi de Kaymakam Bey’e bir bir anlatacağım. ‘İnanmazsan gel kendi gözlerinle gör diyeceğim; köyde ne bağ kaldı ne bahçe, hepsi kurudu, tarlalarımız beyaz tozla kapandı, dinamitler evlerimizin duvarlarını çatlattı, toprak her gün biraz daha kayıyor, koca dağ üstümüze geliyor,’ diyeceğim. ‘Yemek, içmek, uyumak haram oldu bize, gel kendi gözlerinle gör,’ diyeceğim. ‘Bu taş ocağı, ocağımıza incir ağacı dikti,’ diyeceğim. Zaar Kaymakam Bey halden anlar, koskoca devletin kaymakamı bu zulme izin vermez. Görün bakın o zaman nasıl mühür vuruyorlar taş ocağının kapısına. Koskoca devlet bu, bizi sahipsiz bırakmaz arkadaşlar. Ben çabucak gideyim kasabaya, vereyim bu dilekçeyi.”

Muhtar Halil’in heyecanla, coşkuyla yaptığı bu konuşmayı kehveye toplanmış köylüler aynı coşkuyla uzun süre ayakta alkışladılar. Nihayet taş ocağının zulmü duracaktı, nihayet iki haftadır köylüyü canından bezdiren bu adaletsizlik bitecekti. Koskoca devlete şikayet dilekçesi yazmışlardı. Daha ne yapsınılardı? Kime sorsan iş bu noktaya gelsin istemezdi elbette. Devleti meşgul etmek yaraşmazdı onlara da taş ocağının sahibi laftan anlamıyordu. Kaç defa gidip konuşmuşlardı ama adam bildiğini okumaya devam etmişti. Her gün, her saat koca dağı dinamitliyordu. Toroslar’ı köylünün başına yıkmaya ant içmişti sanki. Köylünün canına tak etmişti artık, varsın ne olacaksa olsun demiş, her şey hak ettiğini

bulsun diyerek kaymakamlığa dilekçe yazmışlardı. Bu işe artık biti gözüyle bakıyorlardı, hepsinin yüzünde zafer kazanacak olmanın mutluluğu okunuyordu.

“Yolu da söyle, ‘Yol çatladı,’ de muhtar,” dedi köylülerden biri. Bir diğeri, “‘Köyün suyu da azaldı,’ de, ‘Suyumuz kaynağında kuruyacak,’ de.”

“Halime’nin gelinini de söyle, ‘Düşük yaptı,’ de,” diye araya girdi yaşlı bir kadın. Bir başka yaşlı kadın müdehale etti hemen: “Onu demesin gız, taş ocağınan alakalı değil düşük yapması, sonra devlete ayıp olmasın. Taş ocağı açılmadan kaç gün önce düşük yaptı kadıncağız.”

“Ben taş ocağınan alakalı demedim ki, sağlık ocağınan alakalı dedim. Ebe göndersin köyümüze diye dedim.”

“Bence başka meseleleri araya karıştırmayalım,” dedi bir başkası.

“Doğru diyor,” diye destekledi diğerleri.

“O zaman hiç değilse bizim bu Hüseyin’i de az bi şikayet et hazır gitmişken,” diyerek kocasını gösterdi yaşlı bir kadın. “Sabah akşam kahvede kumar oynuyor.”

Kahvede bir anda uğultu yükseldi. En çok da Kahveci Saim bağıırıyordu: “Ne kumarı, burda kumar mumar yok.” Hüseyin de, “Çayınan kumar mı olur, üç tane çay mı bitti gözüne Henife,” diyerek ona katılıyordu. Her kafadan bir ses çıkıyor, kadınlar bir ağızdan kocalarından şikayetlerini sayıp dökerken, kocaları da cevap yetiştirmeye çabalıyordu. Muhtar Halil en sonunda sandalyenin üstüne çıkıp bağıırarak ortalığı sakinlerştirdi.

“Arkadaşlar yapmayın, etmeyin. Derdimiz başımızdan aşmış. Bu taş ocağından daha önemli mesele mi var? Başka şeyleri karıştırmadan bunu bir hal yoluna koyalım, yüzdük yüzdük kuyruğuna geldik. Ben artık gideyim, dilekçeyi vereyim de bitsin bu iş.”

“Git, git muhtar, git bitir bi işi.”

“Durma muhtar git, her bir şeyi anlat kaymakama.”

“Doğru diyon muhtar, sen oyalanma artık.”

“Hadi sağlıcakla git muhtar, hepimizin selamını da söyle kaymakama.”

“Söyle ya, hem selamımızı hem derdimizi söyle.”

“Kaymakam duysa dayanamaz gelir hemen.”

“Gelir valla.”

“Biz de hazırlık yapalım, kaymakam gelende ayıp olmasın.”

“Yemek hazırlayalım, kuzu keselim hazır olsun.”

“Keselim ya, koskoca devlet gelecek köyümüze.”

“Hem de koskoca.”

Muhtar Halil’i kasabaya yolcu eden köylüler telaşla hazırlıklara başladılar. En geç yarına kadar kaymakam gelirdi. O vakte kadar hazır olamazlarsa hepsi yerin dibine girermiş gibi hissederek elbirliğiyle çalıştılar. Küy meydanına masalar, sandalyeler dizildi; kuzular kesildi. Sabah erkenden yemekleri pişirmek için ocaklar, odunlar, kazanlar hazır edildi. Yayıklar yayıldı, taze tereyağı, ayran yapıldı bol bol. Karanlık çökmeden evvel bitirdiler hazırlığı. Muhtar Halil’in de eli kulağındaydı, birazdan dönerdi kasabadan. Gün boyunca taş ocağından da ses çıkmamıştı, sanki başlarına gelecekleri anlamış gibi bugünden kapatmışlardı ocağı. Köyün minibüsü tepenin arkasından görüldüğünde hava kararmış, gün geceye dönmüştü. Köylüler meydana toplanmış minibüsü bekliyordu. Minibüs gelip kalabalığın önünde durduğunda, Muhtar Halil muzaffer bir komutan edasıyla ağır ağır arabadan indi. Yüzünden gurur, durşundan mağrurluk akıyordu. Konuşmasına gerek bile yoktu, köylü zaten anlamıştı her şeyi. Yine de hafif birkaç öksürükten sonra, mareşal edasıyla konuşmaya başladı Muhtar Halil. Köyde çıt çıkmıyordu.

“Arkadaşlar evvela size sayın Kaymakam Bey’in hususi selamlarını getirdim.”

Alkış kıyamet koptu. Muhtar eliyle susturdu herkesi, aynı tıvarla devam etti: “Ben size ne dediydim, koskoca devlet dediydim değil mi? Evet koskoca devlet tabii, bu koskoca devlet kıytırık bir taş ocağı için bizim şikayet dilekçemize mi muhtaç olacak? Olmayacak elbet. Daha ben oraya varmadan haberi gitmiş. Devletimiz zaten her bir hazırlığı yapmıştı. Kaymakam Bey’in müdürüne çıkar çıkmaz müdür bey hemen tanıdı beni. ‘Taş ocağı için geldim, Kaymakam Beyimize dilekçe arz edeceğim,’ dememle birlikte, ‘Biliyorum muhtar biliyorum,

senin gelmen de iyi oldu, biz de sana haber yollayacaktık zaten. Kaymakam Bey taş ocağı için yarın sizin köye geliyor. Sen var geri köye git hemen, iyicene bir hazırlık yapın,' dedi. 'Peki dilekçe ne olacak?' dedim. 'Dilekçeye ne gerek var muhtar, Kaymakam Bey yarın bizzat geliyor diyorum sana, oyalanma da çabuk köye dön sen. Kaymakam Bey'in de selamlarını söyle köylüye,' dedi." Bir es varip kalabalığa şöyle bir baktı: "Aha tamı tamına böyle oldu arkadaşlar. Hadi gazanız mübarek olsun, hepinize hayırlı olsun."

Meydana toplanmış köylüler kısa süreli bir şaşkınlıkla suskun kaldılar önce. Duyduklarını tam olarak idrak edince de tam bir bayram yerine döndü ortlalık. Alkışlar, bağırışlar, halaylar, türküler gece yarısına kadar devam etti.

Sabah daha gün doğmadan köy meydanı kalabalıklaşmaya başladı. Kimsenin gözüne uyku girmemişti. Güneş, Toroslar'ın arkasından ilk ışıklarını gösterdiğinde köylüler meydanda yerini almıştı. Kazanların dibine odunlar sürüldü, ateşler yakıldı, çuval çuval pirinç döküldü, etler tencerelerle istiflendi. Gençler ha bire odun taşıyor; kadınlar kimi tencerelerin başında tahta kepçelerle yemekleri karıştırıyor, kimi sacın üzerinde ekmek pişiriyor, kimi yayık yayıyordu. Erkekler köy meydanını balonlarla, renkli kağıtlarla, bayraklarla süslüyor; masa örtülerini, sürahileri, bardakları, kaşıkları istifliyordu. Çocuklarsa erken gelen bu bayram havasının tadını çıkartıyor, neşeyle bağırıp oradan oraya koşturuyordu. A sonra aşağı köyden ricayla çağrılan davul zurna da gelince şenlik tamamına erdi. Davul zurnanın sesiyle coşan köylüler hem çalışıyor hem oynuyordu.

Öğlene doğru köyün gençlerinden bir grup, tepeden aşağı koşarak bağırmaya başladı: "Geliyoor, geliiiiyoorr, vallaha da geliiiiyoor, billaha da geeeliyooooorr."

Muhtar Halil ne yapacağını biliyordu, hemen kontrolü ele aldı. Davul zurnayı susturup köyün erkeklerini tek sıra hizaya soktu. Kaymakan Bey inince kimin ne yapacağını hızlıca hatırlattı. Heyecandan titremeyen yoktu neredeyse ama hiçbiri Muhtar Halil kadar heyecanlı değildi. Telaşla oradan oraya koşturuyordu. Nihayet kaymakamın makam arabası tepeyi dönüp

görülünce alkış koptu. Muhtar Halil susturdu herkesi, “Şimdi değil, iyice yaklaşınca,” dedi. “Ben size işaret verinceye kadar düzeni bozmayın,” diye ekledi heyecanla. Kaymakamın arabası köy meydanına yaklaşınca bunun müdür olduğunu anladı Muhtar Halil. O da koşar adım hareketlendi. Birbirine yetiştiklerinde müdür nefes nefese, “Kaymakam Bey, ‘Ben şimdi arabadan inmeyeyim, direkt taş ocağına çıkalım, işimiz bitende köye geleyim, köylü de şimdi peşimizden taş ocağına çıksın,’ diyor,” dedi. Muhtar bunu daha önce düşünememiş olmaktan duyduğu utançla, “Tabii ya! Kaymakam Bey doğru düşünmüş, biz akıl edemedik, önce işimizi bitirelim, sonra yemek yeriz değil mi ya! Köylüünen varıyoz,” dedi.

Muhtar Halil merak içinde bekleyen köylüye doğru koşarken, müdür de ceketinin önünü ilikleyip arabaya döndü. Muhtar köylüye hızlıca anlattı olup biteni. Köylüler, kazanların başında birkaç kişiyi bırakıp davul zurnayı önlerine katarak kaymakam arabasının peşine takıldılar. Oynaya oynaya taş ocağına vardıklarında bütün işçiler toplanmış, ocağın sahibiyle bekliyorlardı. Taş ocağının girişi de bayraklarla, balonlarla süslenmişti. Ön tarafa boydan boya kırmızı bir kurdele çekilmişti.

Taş ocağının sahibi koşup kaymakamın kapısını açtı. İçeriden saçları jöleyle geriye yatırılmış, ince bıyıklı, genç bir adam çıktı. Taş ocağının sahibinin elini sıktı. Geriye dönüp köylüleri eliyle selamladı. Davul zurnanın gürültüsünden duyulmasa da köylüler bir şeyler söylediği anlaşıldı. Bütün köylü, bu taş ocağı mühürleme işinin böyle sorunsuz, neşe içerisinde hallolmasını inanılmaz bir şaşkınlıkla izliyordu. Kaymakam bir eliyle davul zurnacıya susması için işaret verdi. İki üç adam elinde fotoğraf makinesi ve kamerayla kırmızı kurdelenin öte tarafına geçti. Başında baretiyle bir işçi, elinde tuttuğu tepsideki makaslardan birini kaymakama diğerini ocağın sahibine verdi. Kaymakam köylülere hitaben kısa bir “hayırlı uğurlu olsun” konuşması yaptıktan sonra ocağın sahibiyle birlikte kurdeleyi kesti. Bir iki flaş patladı bu arada, işçiler alkışladı. Köylüler güzleri fal taşı gibi açılmış, olanları izliyordu. O anda bıçakla kesilseler

hiçbirinden kan akmazdı, donup kalmışlardı.

Kaymakam geri dönüp arabaya binmeden önce neşeyle köylülere seslendi: `Hadi, şimdi yemeğimizi yiyebiliriz.”

Taş ocağının sahibi diğer taraftan arabaya bindi, kaymakamın yanına oturdu. Araba köy meydanına inmek için hareket ettiğinde köylüler yerlerinden kıpırdayamadan tozu dumana katarak giden koskoca devletin arabasının arkasından bakakaldılar.

Selahattin DEMİRTAŞ Hekâyalar